

Arrest

nr. 240 040 van 25 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben. U bent geboren op 9 maart 1984 in San Salvador. U woonde uw hele leven in de wijk Montes de San Bartolo 3 in Soyapango. Aanvankelijk woonde u hier met uw ouders en uw zus, maar na het huwelijk van uw zus en de dood van uw vader woonde u er ten tijde van uw vertrek enkel met uw moeder. U behaalde een middelbaar diploma en begon een universitaire studie internationale zaken die u in 2013 stopzette. Van januari 2011 tot april 2016 werkte u voor de drogisterij Droginpharma, maar na het bankroet van dit bedrijf en enkele maanden werkloosheid begon u te werken als ambulante verkoper van elektronica in het centrum van San Salvador. U begon hiermee in juni 2016.

Nadat u anderhalf jaar zonder problemen uw producten op straat en in bars en cafetaria's in de buurt van de kathedraal van San Salvador had verkocht, werd u in december 2017 benaderd door een lid van de bende 18, die u vroeg wat u verkocht en u opdroeg wekelijks een bedrag van 15 dollar te betalen opdat u in die zone mocht verkopen. U stemde hierin toe en gaf hem elke week op vrijdag of zaterdag het bedrag van 15 dollar. Toen u in de eerste week van november 2018 de bus nam naar huis, stapten twee leden van de bende MS-13 bij u op de bus. Een van hen liet zijn tatoeages zien die alludeerden op zijn lidmaatschap van MS-13 en ze vroegen u wat u deed van werk. U vertelde hen wat u deed en waar u dat deed. Wanneer u hen uw geld wilde geven, nam een van hen uw portefeuille af en keek hij op uw "dui" (identiteitskaart), waarop stond dat u in Soyapango woonde. Hij belde deze informatie door en nam een foto van uw "dui". Ze droegen u op niet meer in de zone van bende 18 te verkopen of ze zouden u vermoorden. Ze stalen uw koffer met producten en uw gsm en stapten van de bus. Vervolgens ging u niet meer in het centrum van San Salvador uw producten te verkopen, maar verkocht u deze online. Toen uw halfbroer (E.A.A.N., O.V. X) vertelde over de problemen van zijn dochter (K.N.A.C., O.V. X) en zijn voornemen met haar naar België te vluchten, besloot u met hem mee te gaan.

U verliet El Salvador op 26 februari 2019 op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Spanje en Frankrijk naar België, waar u op 28 februari 2019 aankwam. Op 11 maart 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer afgeperst en gedood te worden door de bendes MS en 18.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: uw paspoort, uw DUI, een vervoersbewijs en betalingsbewijs van Flixbus, uw reisroute met het vliegtuig, een vliegticket van Iberia, uw belastingskaart, uw kaart van de sociale zekerheid, uw geboorteakte, een bewijs van uw universitaire studies, uw reisverzekering, uw diploma van het middelbaar onderwijs, afdrukken van uw bestellingen, twee foto's van het hek dat u ter bescherming aan uw huis aanbracht en betalingsbewijzen van uw producten.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan u evenmin worden toegekend. U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers onvoldoende zwaarwichtig.

Om te beginnen getuigt uw gedrag niet van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. U besloot namelijk pas het land te verlaten nadat u sprak met uw halfbroer E.A.A.N.. Hij had al plannen om het land te verlaten omwille van de problemen van zijn dochter en u besloot daarom met hem mee te gaan (CGVS, p. 17). U reisde bovendien via Spanje en Frankrijk naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in beide landen geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS p. 12-13). Dit gedrag ondermijnt de ernst van de aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat, als u voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk het land tracht te verlaten, onafhankelijk van familieleden die om andere redenen het land wensen te verlaten. Verder kan ook verwacht worden dat u in die omstandigheden vlak na uw aankomst in een ander land een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u aangeeft voor december 2017 op geen enkele manier problemen of contact te hebben gehad had met bendeleden (CGVS, p. 17, 20). Wat betreft de wekelijkse afpersing door de bende 18 wordt erop gewezen dat dit een probleem van gemeenschappelijke aard is en als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie valt.

Het betalen van deze renta neemt ook niet de vorm aan van ernstige schade in de vorm van foltering of onmenselijke behandeling. U stelt namelijk zelf dat u bijna een jaar lang elke week 15 dollar betaalde en dat dit een deel is van het leven in El Salvador als men dingen wil verkopen. U stelt verder zelfs dat het betalen van die 15 dollar noodzakelijk waren om een inkomen te vergaren (CGVS, p. 19). Ook het loutere gegeven dat u, door het betalen van deze renta in contact kwam met criminelen, volstaat niet om in uw hoofd een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

U maakt verder ook niet aannemelijk een risico te lopen door niet langer de renta aan de bende 18 te betalen. U geeft namelijk aan dat er slechts één persoon was die dit geld inde en dat hij u louter op het zicht kende. Hij had op geen enkel moment gegevens van u gevraagd en wist enkel dat u zich bezighield met de verkoop in het centrum van San Salvador (CGVS, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat dit bendelid in staat was u te contacteren of te vinden. Nadat u vanaf de eerste week van november niet langer op die plek uw producten ging verkopen, had u namelijk geen problemen meer met de bende 18, onder meer omdat u niet meer in het centrum van San Salvador kwam (CGVS, p. 19). In de bijna vier maanden die u nog in El Salvador in dezelfde woning verbleef, bleek hij u dus op geen enkele manier te kunnen contacteren of vinden, terwijl u niet ondergedoken leefde (CGVS, p. 16). Bijgevolg maakt u met deze verklaringen geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

Wat de bedreiging door de leden van MS-13 betreft dient ten eerste opgemerkt te worden dat deze een gevolg was van het verkopen in de zone van de bende 18 en dat de bendeleden u opdroegen dit niet langer te doen (CGVS, p. 16). Hun bedreiging was dus duidelijk voorwaardelijk. U geeft aan hierna niet langer in die zone verkocht te hebben, waarmee u dus aan hun voorwaarde voldeed (CGVS, p. 16-17). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u na deze bedreiging geen andere bedreigingen ontving van de bende MS-13 en op geen enkele manier nog persoonlijk contact had met een bendelid (CGVS, p. 19-20), hoewel ze uw gegevens en adres hadden en u nog bijna vier maanden op uw vaste woonplaats bleef (CGVS, p. 3; 12; 17). Uw stelling dat u zoveel mogelijk binnen bleef (CGVS, p. 20), verklaart dan ook niet dat zij u niet zouden kunnen bereiken. Het lijkt aldus dat het voldoen aan hun voorwaarde, namelijk niet meer in de zone van de bende 18 verkopen, volstond om de dreiging van de bende MS-13 af te wenden.

Wat betreft uw verklaringen dat u in de gaten werd gehouden door de bende MS-13 geeft u zelf aan dat u denkt dat u op die manier werd gecontroleerd, maar dit is louter een vermoeden van uwentwege dat niet gestoeld is op een concrete aanwijzing of gebeurtenis (CGVS, 20). Bijgevolg kan u ook met deze algemene en speculatieve opmerking geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maken.

Uw bijkomende vrees dat u, indien u in een zone van MS-13 zou verkopen, vervolgens renta zou moeten betalen, en indien u deze niet zou betalen, vervolgens gedood zou worden, is volkomen hypothetisch (CGVS, 18-19). U geeft namelijk zelf aan na de bedreiging niet langer op straat te hebben verkocht, maar u volledig te richten op de online verkoop, waarbij uw zus vervolgens de producten ging afleveren (CGVS, p. 16-17). U verkocht dus op geen enkel moment in een zone van de bende MS-13.

Verder moet gewezen worden op het feit dat u nog bijna vier maanden na de bedreiging in El Salvador bleef en u in dezelfde woning bleef wonen. U had in deze periode geen noemenswaardige problemen (CGVS, p. 19) en slaagde erin een inkomen te vergaren door de online verkoop van uw producten, waarmee u werd geholpen door uw zus (CGVS, p. 16-17). U geeft aan dat uw zus dit tot op heden nog steeds doet (CGVS, p. 5). De vaststelling dat u nog maandenlang probleemloos op dezelfde plek kon verblijven en een inkomen kon vergaren met een activiteit die voor uw zus schijnbaar duurzaam genoeg is om te blijven doen na uw vertrek, wijst er eens te meer op dat door u aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om te spreken van een gegronde vrees of een reëel risico. Bovendien kunnen er ook vragen gesteld worden bij de actualiteit van uw vrees of risico, aangezien u een dergelijk lange periode zonder problemen in uw huis kon blijven wonen.

Bijgevolg kunnen de door u aangehaalde problemen met de bendes 18 en MS-13 niet als zwaarwichtig en actueel genoeg worden beschouwd worden voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw profiel van ambulante verkoper op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. In de bewoording depending on the particular circumstances of the case benadrukt UNHCR in de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 telkenmale dat een individuele beoordeling van elk verzoek noodzakelijk blijft, ook voor bepaalde categorieën van personen met een verhoogd risico.

De loutere verwijzing naar een risicoprofiel of naar de algemene situatie in El Salvador kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. **Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.**

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, DUI, belastingskaart, kaart van de sociale zekerheid en geboorteakte bevestigen uw Salvadoraanse nationaliteit die niet in twijfel wordt getrokken. Het bewijs van uw studies aan de universiteit en uw diploma van het middelbaar onderwijs bevestigen uw studies, die eveneens niet ter discussie staan. Ook het vervoersbewijs van Flixbus, uw reisroute met het vliegtuig en uw vliegticket bevestigen enkel uw reisroute naar België, die niet wordt betwist. Uw profiel als ambulante verkoper van kleine elektronica wordt ook als feit aangenomen en wordt ondersteund door de informatie over de bestellingen en de betalingsbewijzen die u neerlegt. Ook het feit dat u het huis extra beveiligde met een raster en de foto's die u hiervan neerlegt worden in deze beslissing niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 maart 2020 een schending aan van *“artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980; de formele motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980; de rechten van de verdediging; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen); beoordelingsfout”*.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de bewijslast, de samenwerkingsplicht, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en haalt de artikelen 2, 3, 13 en 15 van het EVRM aan.

Voorts benadrukt het verzoekschrift dat het niet realistisch is te verwachten dat *“personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen, van de ene op de andere dag hun land verlaten”*, nu een dergelijke onderneming aanzienlijke voorbereidingen vergt, niet in het minst omdat ze kostelijk is en de nodige fondsen in de meeste gevallen niet zomaar voorhanden zijn. Uit het feit dat enige tijd verloopt tussen het zich voordoen van de gebeurtenis die de aanleiding vormt voor de beslissing tot vertrek, en het eigenlijke vertrek kan volgens verzoeker niet zonder meer worden geconcludeerd dat de vrees voor vervolging niet gegronde of het risico op ernstige schade niet reëel zou zijn. Verzoeker wijst erop heel duidelijk te hebben gesteld dat *“de bedreigingen die hij kreeg een groot impact hebben gehad op zijn leven, dat hij bijna nooit meer naar buiten kwam (CGVS, p. 8. p. 19. p.20, en dat hij aandachtig naging of het wel veilig was naar buiten te gaan (CGVS, p. 20) en zijn huis beveiligde (CGVS, p. 19)”,* alsook dat *“hij al dacht het land te verlaten (CGVS, p. 13, p. 17).”*

In de context van El Salvador is het slachtoffer zijn van en bedreigd worden door de bendes een zwaarwichtig feit dat een gegronde vrees impliceert en een reëel risico inhoudt het slachtoffer te worden van erge mensenschendingen in schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM, zonder dat er een bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is, aldus het verzoekschrift.

Verzoeker verwijst naar informatie waaruit blijkt dat *“er een risico bestaat voor personen die slachtoffer zijn van afpersing, die het afpersingsgeld weigeren te betalen of die zich tegen de autoriteit van de bende verzetten.”* (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 9, p. 11-12, p. 22). Verzoeker meent dat hij het risico loopt om te verdwijnen of om vermoord te worden omdat hij zich heeft verzet door geen *renta* meer te betalen en zijn verkoop van elektronica verder te zetten. Hij wijst er verder op dat hij ondergedoken diende te leven en dat hij zich niet meer mocht begeven in het centrum van San Salvador of in andere zones onder de controle van de rivaliserende Barrio 18, met als gevolg een permanente en verre gaande beperking van zijn vrijheid op verplaatsing.

Wat betreft het risico in geval van terugkeer is er, aldus het verzoekschrift, *“een toekomstgericht onderzoek vereist”*. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, naar de richtlijnen van UNHCR en naar artikel 48/7 van de wet van 15.12.1980 dat een omzetting is van *“artikel 4.4. van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)”*. Verzoeker betoogt dat voormelde bepaling een *“omkering van de bewijslast”* inhoudt. Hij benadrukt dat moet worden vermoed dat *“deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer”*.

Waar verweerder stelt dat de vrees van verzoeker niet meer aannemelijk zou zijn aangezien het een vermoeden is dat hij in de gaten werd gehouden door de MS-13, stelt verzoeker dat *“het uit de informatie die zij zelf uitgeeft blijkt dat de bendes de effectieve controle hebben over het dagelijks leven van de burgers (coi veiligheidssituatie, p. 23)”*. Hij stelt dat deze informatie ook conform de beschrijving is die verzoeker gaf van de toestand in zijn wijk en de reden waarom hij, nadat hij bedreigd werd, binnen bleef en zijn verplaatsingen zoveel mogelijk beperkte.

Daarnaast wijst verzoeker erop dat uit de informatie die verwerende partij op haar website ter beschikking stelt blijkt dat *“iemand die reeds bedreigd werd door de bendes een hoog risico loopt opnieuw bedreigd te worden”*. Volgens hem wordt de situatie in zijn herkomstland gekenmerkt door *“een heel hoog niveau van geweld omwille van een sluipende strijd tussen bendes (de mara's of pandilla's) en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger) in El Salvador”*, waarbij de bendes overal aanwezig zijn, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en actief zijn in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land.

Verzoeker voert aan dat hij deel uitmaakt van de risicocategorieën die worden opgesomd in het rapport *“COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (administratief dossier)”* met een verwijzing naar *“het rapport UNHCR Eligibility Guidelines - El Salvador (2016)”*.

Verzoeker legt uit dat de organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken en dat dit zich uit in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt, het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene (COI Focus 15 juli 2019, p. 26). Objectieve informatie bevestigt volgens verzoeker dat *“personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden, o.a. personen die eerder bedreigd werden door bendeleden, werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden Het rapport COI Focus Salvador: Retour au pays des ressortissants van 12 juli 2019 (stuk 3a) en van 9 januari 2020 (stuk 3b) bevat hieromtrent de volgende informatie”*.

Hij voert aan dat, aangezien hij niet tot de hogere sociale klasse behoort, hij niet in staat is zich op een plaats te vestigen waar de bendes niet aanwezig zijn (beveiligde wijken) (cf. stuk 3.a. p. 10-11). Hij wijst tevens op het recente rapport van Human Rights Watch *“Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”* van februari 2020 (stuk 4) dat bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is.

Verzoeker stelt voorts dat *“ook het verblijf van verzoeker in het buitenland an sich eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, zo blijkt uit de COI Focus Retour au pays des ressortissants van 12 juli 2019 (stuk 3a) en 9 januari 2020 (stuk 3b)”*. Verzoeker wijst erop dat enkel het IOM meldt dat *“zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen (stuk 3a. pp. 17-18)”* en daarenboven stelt dat *“zij geen informatie bijhouden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders (stuk 3.b. p. 11)”*. Daarnaast haalt verzoeker aan dat Veronica Reyna stelt dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar er wel aan toevoegt dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is, dat dit ook het standpunt is van Mevrouw Karla Rodriguez en een onderzoeker van de UCA (stuk 3.b. p. 20) en dit risico ook wordt bevestigd door HRW (stuk 4. pp 48-50 en pp. 89-90).

Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt, aldus het verzoekschrift, *“heel duidelijk uit de inhoud van het rapport van HRW, Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse van februari 2020 (stuk 4) waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedepoteerd worden.”* Hij stelt dat dit de *“informatie van de speciale rapporteur van de verenigde Naties over Mensenrechten die hernomen wordt in de COI Focus van 09.01.2020 (stuk 3.b. p. 12)”* bevestigt.

Wat betreft de band met de Conventie van Genève, wijst verzoeker erop dat uit verschillende bronnen blijkt *“dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneert”* (COI Focus, p. 15). De bendes in El Salvador vormen volgens verzoeker zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c) van de Vreemdelingenwet (stuk 4, p. 51). Hij stelt dat een vorm van verzet tegen deze autoriteit wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging vormt, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen. De vervolging door de bende is volgens verzoeker in wezen geen vervolging om louter economische redenen, maar is wel degelijk een vervolging die het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende. Verzoeker stelt dan ook wel degelijk vervolging te vrezen omwille van zijn politieke overtuiging, in de zin van de Conventie van Genève, minstens maakt hij deel uit van de sociale groep van de personen die zich omwille van gewetensredenen verzetten tegen de bestendiging van de macht van de bendes in El Salvador.

Aangaande artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, vat verzoeker aan met een theoretische uiteenzetting.

Volgens verzoeker wordt er in *“de COI Focus over de veiligheidssituatie in Salvador een compilatie van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld aangegeven (zie pp. 6-7) maar wordt er geen specifieke analyse gevoerd over de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet”,* maar dat *“bij het lezen van de beslissing het echter wel duidelijk [is] dat verwerende partij van oordeel is dat er geen gewapend conflict is in El Salvador”.* Verzoeker wijst erop dat *“de notie van gewapend conflict zoals bedoeld in deze bepalingen echter autonoom [moet] worden toegepast in niet naar analogie met de definitie van de notie gewapend conflict in het kader van het internationaal humanitair recht”.* Volgens verzoeker blijkt uit de informatie *“dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in Salvador na 2015 sterk evolueerde (zie stukken 5 en 6)”,* dat *“daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen hebben over regio’s en gebieden en vooral bevolkingen”,* dat *“zij ook de directe strijd [hebben] aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land”,* dat *“de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen de bendes onderling en nissen de bendes en de overheid”,* dat *“de bendes in Salvador een zekere organisaties [hebben], er wordt geschat dat er 60.000 leden zijn, toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren”,* dat *“het niveau van het geweld op het niveau of hoger [is] dan het niveau van geweld in conflict-zones”,* dat *“het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen [heeft] op het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking)”,* dat *“de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict [heeft] gekwalificeerd (stuk 7)”,* dat *“er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd”.*

Verzoeker besluit dat, *“aangezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes en de overheid, de niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, het impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen er [moet] worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en van artikel 15, c) van de kwalificatierichtlijn”.*

Hij voert aan dat hij *“ook persoonlijke omstandigheden [vertoont] die het risico om het slachtofferte worden van het bendegeweld in El Salvador verhogen:*

-hij behoort niet tot de hogere klassen;

-hij heeft het land verlaten en zal door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer, wat waarschijnlijk andere omstandigheden aan het licht zal brengen, het feit dat hij in het buitenland verbleef wat zal al de indruk geven dat zij over voldoende financiële middelen beschikken en zal van hen een doelwit maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld

-verzoeker was eerder al meermaals het slachtoffer van de verschillende bendes in El Salvador.”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker *“het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen”.*

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“3. COI Focus Salvador: Retour au pays des ressortissants

a. van 12 juli 2019

b. van 9 januari 2020

4. Human Rights Watch. “Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse” van februari 2020

5. McNamara. P. J., “Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State en Asylum Claims”, Refugee Survey Quarterly. 2017. n° 36. pp. 1-24.

6. Nations Unies. Assemblée Générale. Conseil des droits de l'homme, 38ème session.

Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador. 23 april 2018.

7. La Vanguardia. La Fiera Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares. 29 april 2019.

8. *GI WPS. Applebaum A. Mawby B.. Policy Brief. Gang Violence as Armed Conflict: A New-Perspective on El Salvador. November 2018.*"

Bij verweernota van 15 maart 2020 worden volgende rapporten toegevoegd die reeds in het administratief dossier waren of door verzoekende partij werden toegevoegd:

COI Focus *El Salvador: Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)

COI Focus *El Salvador: Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf).

Verder steunt verwerende partij in het bijzonder op het rapport van Human Rights Watch, "*Deported to danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van februari 2020 en refereert aan de arresten van de Raad van 28 januari 2020 nrs. 231 863 en 231 864.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4. Verzoeker legt zijn paspoort, DUI, een vervoersbewijs en betalingsbewijs van Flixbus, zijn reisroute met het vliegtuig, een vliegticket van Iberia, zijn belastingkaart, zijn kaart van de sociale zekerheid, verzoekers geboorteakte, een bewijs van zijn universitaire studies, zijn reisverzekering, zijn diploma van het middelbaar onderwijs, afdrucken van zijn bestellingen, en betalingsbewijzen van zijn producten neer. Deze documenten betreffen verzoekers identiteit, nationaliteit, studies, tewerkstelling en reisweg, welke niet worden betwist en dus niet in het geding zitten.

2.3.5. Waar verzoeker moeilijkheden aanhaalt met de criminele bendes Mara Salvatrucha (MS-13) en Barrio 18, stelt de bestreden beslissing dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.3.6. Inzake artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet is verzoeker het oneens met de bestreden beslissing. Hij wijst erop dat uit verschillende bronnen blijkt *“dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneert: « Selon un rapport de la CEAR paru en 2019. la dernière décennie a vu la consolidation des gangs comme pouvoir parallèle aux Etats d'Amérique centrale. » (COI Focus Veiligheidssituatie, p. 15) De bendes in El Salvador vormen zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1. b) of c) van de Vreemdelingenwet: "(...) According to unverified estimates cited by the UN special rapporteur for extrajudicial, summary or arbitrary executions, approximately 60,000 gang members reportedly operate in 24~ of the 262 municipalities in the country. State authorities have been largely ineffective at protecting the population fi-om gang or private violence, and Salvadoran security forces have themselves committed extrajudicial executions, sexual assaults, enforced disappearances, and torture throughout the country." (stuk 4. p. 51)”* en dat de bendes in El Salvador zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c) van de Vreemdelingenwet vormen. Hij stelt dat een vorm van verzet tegen deze autoriteit wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging vormt, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen. De vervolging door de bende is volgens verzoeker in wezen geen vervolging om louter economische redenen, maar is wel degelijk *“een vervolging die het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende”*. Verzoeker stelt dan ook wel degelijk vervolging te vrezen omwille van zijn politieke overtuiging, in de zin van de Conventie van Genève, *“minstens maakt hij deel uit van de sociale groep van de personen die zich omwille van gewetensredenen verzetten tegen de bestending van de macht van de bendes in El Salvador”*.

2.3.7. In haar verweernota van 17 maart 2020 stelt verwerende partij dat wat *“betreft de band met de Conventie (...) opgenomen in artikel 48/3 § 4 e) en artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet en naar algemene informatie over de bendes” (...)* is verweerder van mening dat bestraffing of vervolging door bendeleden als reactie op het niet naleven van een eis in hoofdzaak tot doel heeft om hun eigen criminele activiteiten en positie te behouden, en dus niet zozeer opdat ze een politieke opinie toeschrijven aan de persoon die de eis niet inwilligt. Zoals reeds terecht opgenomen in de bestreden beslissing, zijn de aangehaalde problemen van verzoekende partij dus gemeenrechtelijk van aard. Volledigheidshalve wenst verweerder in dit verband nog op te merken dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdadagroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdadarbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen”.

2.3.8. Verzoeker deduceert uit de passage *“dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneert”* (COI Focus, bedoeld wordt wellicht COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 p. 9) zodat het negeren van bevelen van een bende gelijk staat aan een politieke verzetsdaad.

Er kan inderdaad worden vastgesteld dat de criminele bendes, indien ze slechts een aanhang hebben die niet hoger ligt dan 1% van de bevolking of 60.000 leden, een impact hebben die hun aantal sterk overstijgt omwille van hun controle over het dagelijkse leven in de wijken (*“Les principaux gangs (aussi appelées pandillas ou maras) présents au Salvador sont la M13 (approximativement 35.000 membres) et les deux factions rivales depuis leur scission en 2004 de Barrio 18: les Revolucionarios et les Sureños (environ 25.000 membres pour les deux factions). De nombreuses sources estiment que les gangs disposent d'environ 60.000 membres, ce qui équivaut à 1 % de la population »* (zie voetnoot 30 met

verwijzing naar volgende bronnen El Faro, 10/06/2018, url; BBC, 01/02/2019, url; La Prensa Gráfica, 01/05/2019, url; ICG, 19/12/2017, url; Conseil des Droits de l'homme des Nations unies, 23/04/2018, url; McNamara P., 08/09/2017, url; Vice, 31/03/2018, url; National Geographic, 03/2019, url; COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 p. 7 en het bij het verzoekschrift uitgebreid artikel « McNamara. P. J., "Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State en Asylum Claims", *Refugee Survey Quarterly*. 2017. n° 36").

Hun doel is echter financieel gewin door de activiteiten van hun bende, niet door het leiden van een land of een deel ervan laat staan dat kan blijken dat ze eigen politieke kandidaten naar voor schuiven of een publiek mandaat willen bekleden. De gangs streven wel naar volledige straffeloosheid voor hun criminele activiteiten. Zoals de COI stelt betreft het een 'criminele opstand', zelfs deels vanuit de gevangenis. Verzoeker refereert aan een rapport over Centraal Amerika waarin gesteld wordt dat de gangs niet enkel landelijk maar ook over de landsgrenzen heen samenwerken ook al is hun handelwijze en werkwijze verschillend. In El Salvador worden de mara's grotendeels gefinancierd door micro-afpersing, nemen ze deel aan drug- en wapentransport en ondermijnen ze transnationale bedrijven in hun land. Bendes in El Salvador zijn niet direct betrokken bij drugshandel zoals in Honduras: ze hebben eerder een contractuele relatie met enkele transportgroepen die ze sporadisch gebruiken voor missies. Ze diversifiëren voorts hun activiteiten naar legale bedrijven, zoals transportbedrijven, nachtclubs, tankstations, bakkerijen, apotheken en leenbedrijven (COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 pp. 8, 9, 10 en 28; zie ook "voetnoot 32 Fin août 2015, la Cour suprême a décrété que les gangs étaient des organisations terroristes" en in "McNamara. P. J., "Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State en Asylum Claims", *Refugee Survey Quarterly*. 2017. n° 36" ook toegevoegd aan het verzoekschrift, wordt nog vermeld dat MS-13 banden heeft met organisaties in Mexico en Colombia en dat leden van deze organisatie werden gearresteerd in de VSA, Mexico, Guatemala, Honduras, Costa Rica, Peru, Chile, Italië en Spanje (p. 5)).

Voorts blijkt uit alle landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier, het verzoekschrift en de verweernota dat de staat hard optreedt tegen de bendes. Minstens één derde van de bendeleden zit gevangenisstraffen uit. Volgens McNamara P., Political Refugees from El Salvador: Gang Politics, the State, and Asylum Claims van 8 september 2017 zou dit om veel meer gaan. De COI Focus "El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 stelt voorts dat de geraadpleegde bronnen de aard van het geweld tussen bendes en tussen bendes en de staat op zeer verschillende manieren interpreteren: "In de afgelopen zeventien jaar hebben de regeringen van links en rechts elkaar afgewisseld en een repressief beleid gevoerd dat uiteindelijk niet erg effectief is in het licht van de ontwikkeling van het bendeverschijnsel. Ondanks een schijnbare gestage daling van het aantal moorden sinds 2015, zijn bronnen het erover eens dat El Salvador een van de gevaarlijkste landen ter wereld is. (...) De reactie van de staat heeft geleid tot ingrijpende veranderingen binnen de staat zelf. De veiligheidsdiensten die zijn toegewezen aan de strijd tegen bendes bestaan uit politieagenten, ondersteund door het leger. Geleidelijk aan, sinds 2015, zijn de buitengewone maatregelen permanent geworden. De veiligheidstroepen worden ervan beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor buitengerechtelijke executies, willekeurige arrestaties, gedwongen verhuizingen en martelingen. De rechterlijke macht is inefficiënt en corrupt" (p. 28).

Bovendien sluiten volgens de International Crisis Group (ICG) ook vijandige gangs een soort informele staakt-het-vuren af "afin de cibler les militaires et les policiers, ainsi que leur famille. C'est précisément la répression qui renforce le pouvoir des gangs, estime encore ICG". Een enigszins continue (nauwe) samenwerking tussen de staat en de mara's kan dan ook niet blijken.

2.3.9. Indien verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de bendes in El Salvador een actor van vervolging zijn in de zin van artikel 48/5, § 1, b) of c) van de Vreemdelingenwet dan betekent dit niet dat deze actoren meer zijn dan sterk georganiseerde misdaadgroepen. Zoals wordt aangehaald in de bestreden beslissing, in het verzoekschrift en bij verweernota blijkt dat ze inderdaad een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische leven in El Salvador wat ook politieke repercussies meebrengt. Het kan dan ook niet verbazen dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een *de facto* autoriteit. Zo kan blijken dat de mara's gewogen hebben op de verkiezingen van 2019 en onder meer Freedom House, de BBC en de International Crisis group bevestigen de significante invloed op de El Salvadoraanse politiek, op de politieke kandidaten die bedreigd worden en onder druk worden gezet door bendes en op de financiële beïnvloeding van de stemming door bendes (COI Focus "El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019, onder meer p. 24).

In het document bij het verzoekschrift McNamara P., Political Refugees from El Salvador: Gang Politics, the State, and Asylum Claims van 8 september 2017 wordt met verwijzing naar D. Anker & P. Lawrence, "Third Generation' Gangs, Warfare in Central America, and Refugee Law's Political Opinion Ground",

Immigration Briefings, 14(10), 2014, gesteld dat *“The doctrine of imputed political opinion focusses on the persecutor’s perception of the applicant’s beliefs; the applicant’s own opinions are irrelevant”* (het betrof een Guatmalteekse zaak voor het Amerikaanse Hooggerechtshof INS v. Elias-Zacarias, 502 U.S. 478 (1992) inzake de ongewilde militaire inlijving bij een bende en dat aldus beoordeeld werd volgens de Amerikaanse wetgeving ter zake). Nog daargelaten of verzoekers opvatting irrelevant is, kan *in casu* worden vastgesteld dat verzoeker in het geheel niet politiek geïnteresseerd is en nooit lid was van een politieke partij (notities p. 12). Hij heeft evenmin ooit beweerd dat politiek hem enigszins heeft aangezet tot het omzeilen van het betalen van beschermingsgeld. Hoe dan ook, er kan nergens blijken dat de mara’s zelf aan politiek doen of een politiek of bestuurlijk mandaat nastreven in El Salvador. Er kan ook niet worden ingezien hoe aan de gangs in El Salvador een politieke mening kan worden toegeschreven, en welke dat deze zou zijn voor de verschillende bendes tenzij eventueel het bezitten van macht omwille van economische macht. *In casu* stelt verzoeker te zijn geconfronteerd met afpersing en vervolging omwille van financiële redenen door bendeleden. Het lijkt vergaand om te stellen dat twee bendes in El Salvador aan wie een niet nader bepaalde politieke opvatting dient te worden toegeschreven, de apolitieke verzoeker zouden vervolgen omwille van een op zijn beurt toegeschreven politieke opvatting. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het niet naleven van een eis van een bende een politieke verzetsdaad is, noch kan hieruit een politieke vervolging worden afgeleid in de zin van artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Inzake artikel 48/3 § 4 d) van de Vreemdelingenwet dat luidt:

“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en;*
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd; (...).”*

2.3.11. Verzoekende partij meent dat hij minstens deel uitmaakt van de sociale groep van de personen in de zin van de Conventie van Genève, *“die zich omwille van gewetensredenen verzetten tegen de bestending van de macht van de bendes in El Salvador”*.

Volgens verwerende partij is *“een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep (...) in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend”*. Verwerende partij meent dat *“het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Gelet op bovenstaande kan verweerder dus evenmin verzoekende partij volgen waar zij meent dat er minstens een link met de Conventie voorhanden is op basis van het behoren tot een sociale groep”*.

2.3.12. Ook de Raad meent dat niet kan blijken dat verzoeker een kenmerk vertoont dat niet gewijzigd kan worden en door zijn directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. In tegendeel, verzoeker heeft zijn kenmerk van ‘persoon die werd afgeperst en weigerde te betalen’, zelf gewijzigd door zich elders te vestigen en zijn economische activiteiten te veranderen. De bewering dat verzoeker zou gehandeld hebben uit gewetensproblemen kan bezwaarlijk blijken. Verzoeker heeft duidelijk gehandeld vanuit economisch zelfbehoud (zie notities p. 14, 16 en 17) met het oog op betere inkomsten.

Verzoeker toont dan ook niet aan te behoren tot een sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Bovendien volstaat het niet louter te verwijzen naar een risicoprofiel om een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

2.3.13. De motieven voor vervolging zijn bijgevolg crimineel en economisch van aard en houden geen verband met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging. De commissaris-generaal stelde in deze aldus terecht vast dat verzoekers voorgehouden probleem een conflict van gemeenrechtelijke aard betreft en geen uitstaans heeft met artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

2.3.14. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt

genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Het komt in de eerste plaats aan de asielzoeker toe om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.3.14.1. Verzoeker voert aan dat uit de COI Focus "*Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en de geactualiseerde versie van 9 januari 2020 blijkt dat personen die reeds eerder problemen met bendes ondervonden een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden. Aangaande verzoekers problemen met de bendes wordt *infra* vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een risico te lopen door niet langer de *renta* aan de Barrio 18 te betalen, noch aannemelijk heeft gemaakt dat hij een risico loopt na de bedreiging van bende MS-13 om niet meer in het gebied van Barrio 18 te verkopen. Aangezien de aangehaalde problemen met de Barrio 18 en de bende MS-13 niet zwaarwichtig, dan wel actueel genoeg zijn om een beroep op internationale bescherming te rechtvaardigen, maakt verzoeker niet aannemelijk om in geval van terugkeer ernstige problemen te ondervinden omwille hiervan.

2.3.14.2. Voorts stelt verzoeker in het verzoekschrift dat "*ook het verblijf van verzoeker in het buitenland an sich eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, zo blijkt uit de COI Focus Retour au pays des ressortissants van 12 juli 2019 (stuk 3a) en 9 januari 2020 (stuk 3b)*" (ook in het administratief dossier en/of bij de verweernota). Verzoeker wijst erop dat enkel het IOM meldt dat "*zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen (stuk 3a. pp. 17-18)*" en daarenboven stelt dat "*zij geen informatie bijhouden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders (stuk 3.b. p. 11)*". Een dergelijke bron heeft dan ook slechts een betrekkelijke meerwaarde. Daarnaast haalt verzoeker aan dat Veronica Reyna stelt dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar er wel aan toevoegt dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is, dat dit ook het standpunt is van Mevrouw Karla Rodriguez en een onderzoeker van de UCA (stuk 3.b. p. 20) en dit risico ook wordt bevestigd door HRW (stuk 4. pp 48-50 en pp. 89-90). Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt, aldus het verzoekschrift, "*heel duidelijk uit de inhoud van het rapport van HRW, Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse van februari 2020 (stuk 4) waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedepORTEERD worden.*". Verzoeker stelt dat dit de "*informatie van de speciale rapporteur van de verenigde Naties over Mensenrechten die hernomen wordt in de COI Focus van 09.01.2020 (stuk 3.b. p. 12)*" bevestigt. In zijn verweernota verwijst de commissaris-generaal naar de "*COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en de geactualiseerde versie van de "*COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020. Ook het verzoekschrift steunt deels op deze informatie waarin een onderscheid wordt gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders.

2.3.14.3. Echter uit de geconsulteerde informatie over de "*andere*" terugkeerders blijkt dat de geraadpleegde bronnen doorgaans geen onderscheid maken tussen terugkeerders die bij hun vertrek reeds problemen kenden en terugkeerders die voor hun vertrek geen problemen kenden. Het betreft nochtans een verschil in profiel en omstandigheden dat logischerwijze een impact heeft op de risico's bij een terugkeer. Zo maakt het geciteerde "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 van UNHCR (p. 28, 30-32) dit onderscheid niet en wordt er enkel gesproken over "*certain returnees*" dan wel "*returnees who return from abroad with financial resources*" (waartoe verzoeker niet aantoont te behoren). Ook het rapport van september 2016 van "*Immigration and Refugee Board of Canada*" ("*Issue Paper El Salvador: Information Gathering Mission Report: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption*") spreekt over "*persons who are deported back to El Salvador*", zonder aan te geven of ze hiervoor reeds in de negatieve aandacht van de autoriteiten of criminele groeperingen stonden, doch ook over "*being re-victimised*" wat er enigszins op wijst dat ze in het verleden wel reeds problemen kenden. Het rapport "*Returning to El Salvador Signs of an internal displacement crisis*" van September 2018 van "*Internal Displacement Monitoring Center*" analyseert "*the situation of people deported to NTCA countries who had fled violence and insecurity in those states, but were not granted refugee status in Mexico or the US*" en stelde vast dat verschillende terugkeerders moeilijkheden ondervonden om te re-integreren, dat 6 van de 16 geïnterviewden melding maakten van geweldplegingen door bendeleden, maar ook dat

“many of the interviewees said once they returned to the country, they faced the same dangers that forced them to leave”, waaruit kan worden afgeleid dat ze reeds dergelijke problemen met benedeleden kenden vóór hun vertrek. Het UNHCR-rapport van februari 2019 stelt dat *“many deportees are likely to have protection concerns”* zonder deze veiligheidsrisico's concreet te benoemen en zonder een onderscheid te maken tussen terugkeerders die bij hun vertrek reeds problemen kenden en terugkeerders die voor hun vertrek geen problemen kenden. De aangehaalde citaten uit het Spaanstalig rapport *“Una aproximación a las políticas de atención a los deportados en los países del Triángulo Norte de Centroamérica - El Salvador”* van december 2016, uit een Spaanstalig artikel *“OIM, OEA y ACNUR analizaron la atención y reinserción de migrantes retornados a El Salvador”* van 7 januari 2017, uit het Spaanstalige *“Personas migrantes retornadas, género y acceso a servicios sociales en El Salvador”* van juni 2018 en uit een rapport van februari 2019 van *“TAM, Ministerio de Gobernación y Policía Costa Rica”* bevatten ook geen informatie over de situatie of het profiel van de terugkeerders alvorens ze het land verlieten. Hiervan is evenmin sprake in het rapport van 11 januari 2018 van *“Latin America Working Group”*, het rapport van 23 april 2018 van *“the Special Rapporteur on the human rights of internally displaced persons on her visit to El Salvador”* of in het antwoord van rechter G.R.R. in Costa Rica die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca. Verschillende andere aangehaalde rapporten en artikelen bespreken de problemen die terugkeerders met specifieke profielen kunnen kennen. Zo haalt het artikel van 23 januari 2017 in *“The New Yorker”* verhalen aan van uit de Verenigde Staten gedeporteerde Salvadoranen die omwille van een tattoo, dan wel de manier van spreken of kleden, aanzien worden als benedeleden en hierdoor problemen kennen met de El Salvadoraanse politie of leden van andere bendes. Het artikel van januari 2018 in *“The Guardian”* bespreekt onder meer de situatie van meisjes die na een deportatie uit de Verenigde Staten naar El Salvador ondergedoken moeten leven *“because these girls have specific testimony on the gangs, they want to silence them, but also punish them because they dared escape”*. Het rapport *“Tantamount to a Death Sentence: Deported TPS Recipients Will Experience Extreme Violence and Poverty in Honduras and El Salvador”* van juli 2018, dat aangeeft dat terugkeerders *“extortion and death”* riskeren en door bendes *“marked, extorted, and likely killed”* worden, betreft Salvadoranen wiens TPS (*“temporary protection status”*) in de Verenigde Staten werd ingetrokken en die - na een lang verblijf in de Verenigde Staten - onbekend zijn met *“the country conditions and gang dynamics”*. Ook het artikel *“Torn from their families in the US, Salvadoran deportees return to a gang-ravaged homeland”* van 7 juni 2018 van CNN betreft Amerikanen die gedeporteerd worden naar El Salvador, nadat hun TPS werd ingetrokken, en die door de criminele groeperingen worden aanzien *“as coming from the more monied and privileged United States”* en bovendien vaak onbekend zijn *“with their fast-changing former home, making them easy targets for gangs”*. Het artikel *“Kicked Out of the U.S., Salvadoran Deportees Are Struggling Simply to Stay Alive”* van 9 oktober 2018 bespreekt de risico's voor terugkeerders uit de Verenigde Staten die opgroeiden *“in Latino communities in the U.S.”* en die in El Salvador door bendes herkend worden omwille van hun Amerikaanse kleding en stijl en omwille van *“a different way of speaking Spanish”*. In die zin spreekt ook het artikel *“Deported from the U.S., now answering your call”* van 20 januari 2019 over terugkeerders die reeds lang in de Verenigde Staten verbleven en die geen voeling (meer) hebben met de Salvadoraanse samenleving en/of de Spaanse taal en daardoor gevisieerd en gestigmatiseerd worden. Uit het rapport *“What if they return? How El Salvador, Honduras, and the United States could prepare for an effective reintegration of TPS beneficiaries”* van 29 juni 2019 blijkt dat terugkeerders uit de Verenigde State onderzocht worden, wiens TPS werd ingetrokken, en die gemiddeld *“for an average of 20 years or more”* in de Verenigde Staten hebben verbleven, waardoor *“family and community networks of support are likely to be thin”*. Het rapport stelt dat velen niet naar hun herkomstregio zullen kunnen terugkeren *“because of the increase in violence and gang presence over the past twenty years”* en *“the limited familial and social ties they might still have in these communities”*. Het citaat uit Spaanstalig UNICEF-perscommuniqué *“Los niños y niñas retornados a Centroamérica y México corren un mayor riesgo de sufrir violencias, estigma y privaciones”* van 14 augustus 2018 bespreekt dan weer de situatie voor terugkerende gezinnen en kinderen. Het artikel *“Trans woman killed in El Salvador after U.S. deportation, rights group says”* van 21 februari 2019 betreft de risico's voor LGBT-terugkeerders en transgendervrouwen.

2.3.14.4. Verzoeker behoort echter tot geen van voornoemde specifieke groepen terugkeerders, die zich in bepaalde omstandigheden bevinden die de risico's bij terugkeer verhogen. Slechts enkele rapporten vermelden uitdrukkelijk de risico's voor terugkeerders die bij hun vertrek geen problemen kenden. Het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het *“Refugee Law Initiative”* van de universiteit van Londen, stelt dat terugkeerders die bij hun vertrek uit El Salvador voorheen geen of weinig problemen kenden alsnog bij terugkeer een risico lopen *“simply because they are deportees”* omdat de bendes hierdoor vermoeden dat ze geld hebben. Terugkeerders zijn volgens dit rapport kwetsbaar voor afpersing en kunnen

moelijkheden hebben om zich sociaal en economisch te re-integreren, waardoor ze ook het risico lopen om gerekruteerd te worden door bendes. Het rapport maakt anderzijds ook melding van terugkeerders die verkracht of vermoord werden, maar voegt toe dat de persberichten niet verduidelijken *“whether the person concerned had fled with protection needs or if the risk arose when they returned, whether the state identified or addressed any protection needs on their return, or whether the person did not return to their place of origin and become internally displaced after deportation”*. Het citaat uit het Spaanstalig rapport *“Nuestra guerra son las maras”* (*“Comisión Española de Ayuda al Refugiado”*) van februari 2019 vermeldt dat gedeporteerden uit de Verenigde Staten problemen met de mara's kunnen kennen, ook wanneer ze geen problemen hadden met bendes toen ze hun land verlieten. Uit de getuigenis, vermeld in het citaat, dat de dochter van een terugkeerder uit Canada verkracht werd, kan niet worden afgeleid wat de omstandigheden en het profiel van deze personen was voor ze hun land hadden ontvlucht. Het antwoord van B.R., *“coordinatrice nationale pastorale du migrant auprès du Synode luthérien salvadorien”*, die in juni 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelt dat *“alle personen die terugkeren”* een groot risico lopen om geïdentificeerd en aangevallen te worden door bendes, maar verduidelijkt niet op welke wijze terugkeerders geïdentificeerd kunnen worden (en of dit gelieerd is aan een langdurig verblijf, bijvoorbeeld in de Verenigde Staten), noch welke problemen er dan precies kunnen volgen. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar het rapport van Human Rights Watch *“Deported to danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”* van februari 2020, gaat dit rapport over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer over een verleden als bendelid.

2.3.14.5. Tegenover voornoemde drie bronnen die stellen dat terugkeerders die voorheen geen problemen hadden in El Salvador bij terugkeer een risico kunnen lopen, staan vele andere bronnen die hiervan geen melding maken. Veronica Reyna, van *“Direction des droits humains du Servicio Social Pasionista”* (SSPAS), die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelde dat terugkeerders zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als de andere Salvadoranen, waarbij afpersing door bendes en criminele groeperingen voorkomt. Zij ontkende voorts dat terugkeerders zich omwille van hun terugkeer zouden aansluiten bij bendes. Mevrouw Karla Rodriguez, van Cristosal, die in juni 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, gaf ook aan dat terugkeerders dezelfde kwetsbaarheid kennen als degene die bleven en dat terugkeerders met een verhoogd risico (wanneer hij als vermogend aanzien wordt en/of bij terugkeer een zaak begint) dezelfde criminele feiten (waaronder afpersing) ondergaan als andere Salvadoranen. M.M., directeur van *“Comisión de Derechos Humanos de El Salvador (CDHES)”*, gecontacteerd door Cedoca in juni 2019, liet weten dat terugkeerders mogelijk afpersing kunnen ondergaan maar dat hij hiervan geen meldingen heeft gekregen, alsook dat hij op datum van 23 juni 2019 geen weet had van problemen met de autoriteiten voor terugkeerders. Het artikel *“Deported Salvadoran Women Pin Their Hopes on Poultry Production”* van 8 februari 2019 maakt geen melding van problemen voor terugkeerders en focust integendeel op het succes van initiatieven tot re-integratie van vrouwen in de economie. Ook het IOM meldde in juli 2019 geen weet te hebben van problemen met bendes voor terugkeerders, doch voegt hieraan toe dat monitoring en evaluatie van de situatie van terugkeerders *“vaak heel complex”* is omdat ze niet ter plaatse kunnen gaan. Uit het voorgaande kan enkel blijken dat op basis van de *“COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 en de geactualiseerde versie de *“COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020 niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.14.6. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes in het bijzonder actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de verzoeker bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor zijn vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook imperatief.

2.3.14.7. De Raad besluit dat verzoeker nalaat om, onder verwijzing naar zijn persoonlijke omstandigheden, *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst. Een eenvoudige bewering (zie *infra*) van afpersing en bedreigingen door criminele bendes zoals beschreven door verzoeker is hiertoe onvoldoende, noch kan hieruit afgeleid worden dat deze zou steunen op een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

2.3.14.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 (dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU) verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.4.2. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar informatie waaruit blijkt dat “er een risico bestaat voor personen die slachtoffer zijn van afpersing, die het afpersingsgeld weigeren te betalen of die zich tegen de autoriteit van de bende verzetten.” (COI Focus “Salvador: Situation sécuritaire” van 15 juli 2019, p. 9, p. 11-12, p. 22). Verzoeker meent dat hij het risico loopt om te verdwijnen of om vermoord te worden omdat hij zich heeft verzet door geen *renta* meer te betalen en zijn verkoop van elektronica verder te zetten. Hij wijst er verder op dat hij ondergedoken diende te leven en dat hij zich niet meer mocht begeven in het centrum van San Salvador of in andere zones onder de controle van de rivaliserende Barrio 18, met als gevolg een permanente en verregaande beperking van zijn vrijheid op verplaatsing. Hij voert aan dat hij “ook persoonlijke omstandigheden [vertoont] die het risico om het slachtofferte worden van het bendegegeweld in El Salvador verhogen: hij behoort niet tot de hogere klassen; hij heeft het land verlaten en zal door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer, wat waarschijnlijk andere omstandigheden aan het licht zal brengen, het feit dat hij in het buitenland verbleef wat zal al de indruk geven dat zij over voldoende financiële middelen beschikken en zal van hen een doelwit maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld; verzoeker was eerder al meermaals het slachtoffer van de verschillende bendes in El Salvador.”. De Raad wijst erop dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

2.4.2.1. De Raad benadrukt dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

2.4.2.2. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar El Salvador omwille van problemen met de bende MS-13 en met de Barrio 18. Vooreerst stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker vóór december 2017 op geen enkele manier problemen of contact had met bendeleden en buiten economische problemen geen andere problemen kende. Verzoeker zou sinds december 2017 wekelijks 15 dollar aan de Barrio 18 hebben betaald (notities, p. 17, p. 20). De Raad herneemt dat dergelijke wekelijkse afpersing door de Barrio 18 een probleem van gemeenrechtelijke aard betreft. Het betalen van deze *renta* neemt bovendien ook niet de vorm aan van ernstige schade in de vorm van foltering of onmenselijke behandeling. Immers stelde verzoeker zelf dat hij bijna een jaar lang wekelijks

15 dollar betaalde, dat dit een deel van het leven in El Salvador uitmaakt wanneer men zaken wenst te verkopen en dat het betalen van de *renta* zelfs noodzakelijk was om een inkomen te hebben (*"Het is een deel van het leven in El Salvador, als je dingen wil verkopen dan moet je op die manier geld afstaan, hoe anders overleven, er is geen andere optie, het is mijn enige bron van inkomsten en ik moest wekelijks 15 dollar betalen aan die lelijkheid zodat ik kon verder werken, maar ik had geen andere optie"*, notities, p. 19). Ook het loutere gegeven dat verzoeker, door het betalen van deze *renta* in contact kwam met criminelen, volstaat niet om in zijn hoofd een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk een risico te lopen door niet langer de *renta* aan de Barrio 18 te betalen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat er slechts één persoon was die dit geld inde en dat hij verzoeker louter op het zicht kende (*"Die persoon van 18, had hij uw persoonlijke gegevens?"*, *"Nee, aangezien ik me bezighield met de verkoop in het centrum van San Salvador was het enkel dat dat hij wist"*, *"Dus dat was enkel op zicht dat hij u kende?"*, "ja.", notities, p. 19). De Raad ziet aldus niet in hoe dit bendelid in staat zou zijn verzoeker te contacteren of te vinden. Dit blijkt tevens nu verzoeker geen problemen meer kende met (het bendelid van) de Barrio 18 nadat hij vanaf de eerste week van november 2018 niet langer op die plek zijn producten ging verkopen en niet meer in het centrum van San Salvador kwam (notities, p. 19). Verzoeker verbleef nog bijna vier maanden in El Salvador in dezelfde woning, zonder dat het bendelid hem wist te contacteren of vinden (notities, p. 16). Bijgevolg maakt verzoeker met deze verklaringen geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

2.4.2.3. Ook uit verzoekers houding kan geen voorgehouden vrees voor zijn leven blijken. Immers verzoeker besloot pas het land te verlaten omdat zijn halfbroer E.A.A.N. al plannen had om het land te verlaten omwille van de problemen van zijn dochter (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 december 2019 (hierna: notities), p. 17). Indien verzoeker werkelijk voor zijn leven vreesde in El Salvador, is redelijk te verwachten dat verzoeker zo snel mogelijk het land zou trachten te verlaten, en dit onafhankelijk van familieleden die om andere redenen het land wensen te verlaten. Bovendien reisde verzoeker via Spanje en Frankrijk naar België en liet na in deze landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen (notities, p. 12-13). Nochtans kan ook verwacht worden dat verzoeker in die omstandigheden vlak na zijn aankomst in een veilig land een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Waar in het verzoekschrift wordt benadrukt dat het niet realistisch is te verwachten dat *"personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen, van de ene op de andere dag hun land verlaten"*, nu een dergelijke onderneming aanzienlijke voorbereidingen vergt, kan deze uitleg geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekers beslissing om El Salvador te verlaten gestoeld is op de vertrekplannen van zijn halfbroer. Verzoekers gedrag ondermijnt de ernst van zijn voorgehouden problemen. Verder wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op heel duidelijk te hebben gesteld dat *"de bedreigingen die hij kreeg een groot impact hebben gehad op zijn leven, dat hij bijna nooit meer naar buiten kwam (CGVS, p. 8, p. 19, p.20, en dat hij aandachtig naging of het wel veilig was naar buiten te gaan (CGVS, p. 20) en zijn huis beveiligde (CGVS, p. 19)"*, alsook dat *"hij al dacht het land te verlaten (CGVS, p. 13, p. 17)"*. De Raad merkt op dat verzoeker verklaarde dat de bende MS-13 over zijn gegevens en adres beschikte, zodat de vaststelling dat verzoeker nog maandenlang na de laatste bedreiging in hetzelfde huis bleef wonen, de ernst – en actualiteit – van zijn voorgehouden problemen ondermijnt. Het gegeven dat verzoeker bijna niet meer buitenkwam kan hieraan geen afbreuk doen. Wat de bedreiging door de leden van MS-13 betreft, komt uit verzoekers verklaringen naar voor dat deze een gevolg was van het verkopen in de zone van de Barrio 18 en dat de bendeleden verzoeker opdroegen dit niet langer te doen (notities, p. 16). Gezien verzoeker na deze bedreiging niet langer in de zone van de Barrio 18 verkocht, voldeed hij aan de eis van de bende MS-13 (notities, p. 16-17), zodat zijn probleem met de bende was opgelost, wat ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij na deze bedreiging geen andere bedreigingen ontving van de bende MS-13 en op geen enkele manier nog persoonlijk contact had met een bendelid (notities, p. 19-20), niettemin ze over verzoekers gegevens en adres beschikten en verzoeker nog bijna vier maanden op zijn vaste woonplaats bleef (notities, p. 3, p. 12, p. 17). Verzoekers stelling dat hij zoveel mogelijk binnen bleef (*"U bent na het incident nog 3 maanden in El Salvador gebleven, wat hebt u nog in die periode gedaan buiten online verkoop?"*, *"Enkel dat, ik probeerde de bende te vermijden waar ik woonde, ik wilde niet dat ze me zien, want ze hadden mijn gegevens, ik weet het niet, maar ik denk het, ze hadden al mijn foto en naam en beide waren MS, wat deed ik, ik ging niet buiten en als ik buiten ging heel vroeg 's ochtends, zodat ze me niet zouden zien, ik probeerde hen te vermijden"*, notities, p. 20), kan dan ook niet verklaren dat deze bende verzoeker niet zou kunnen bereiken. Uit voorgaande dient te worden afgeleid dat het door verzoeker vervullen van hun voorwaarde, met name niet meer in de zone van de Barrio 18 verkopen, volstond om de dreiging van de bende MS-13 af te wenden.

2.4.2.4. Waar verzoeker verklaarde dat hij dacht in de gaten te worden gehouden door de bende MS-13, betreft dit een louter vermoeden van verzoeker dat niet gestoeld is op een concrete aanwijzing of gebeurtenis (*"En u werd ook niet gecontroleerd of dergelijke?"*, *"De bende in mijn colonia?"*, *"Ja"*, *"Na het incident dat zich met me voordeed denk ik van wel, maar ik weet niet of u bedoelt met controleren of ze met me spraken of in het oog hielden"*, *"Nee ik bedoelde of ze u tegenhielden om te controleren of u wel van die wijk kwam?"*, *"Nee in de colonia niet, enkel in de bus"*, notities, p. 20). Dergelijke hypothetische vrees kan geen nood aan internationale bescherming funderen.

2.4.2.5. Ook waar verzoeker stelde dat hij, indien hij in een zone van MS-13 zou verkopen, vervolgens *renta* zou moeten betalen, en indien hij deze niet zou betalen, vervolgens gedood zou worden, betreft dit een hypothetische vrees (notities, p. 18-19). Immers blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij na de bedreiging niet langer op straat heeft verkocht, maar zich volledig gericht heeft op de online verkoop, en zijn zus vervolgens de producten ging afleveren (notities, p. 16-17). Verzoeker verkocht op geen enkel moment nog in een zone van de bende MS-13.

2.4.2.6. Tot slot dient vastgesteld dat verzoeker nog bijna vier maanden na de bedreiging in El Salvador bleef en in dezelfde woning bleef wonen, dat hij in deze periode geen noemenswaardige problemen had (notities, p. 19) en erin slaagde met de hulp van zijn zus een inkomen te vergaren door de online verkoop van zijn producten (notities, p. 16-17). Even significant is dat verzoekers zus dit tot op heden nog steeds doet (notities, p. 5). Dat verzoeker nog maandenlang probleemloos op dezelfde plek kon verblijven en een inkomen kon vergaren met een activiteit die voor zijn zus schijnbaar duurzaam genoeg is om te blijven doen na verzoekers vertrek, wijst er eens te meer op dat de door verzoeker aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om te spreken van een gegronde vrees of een reëel risico. Bovendien doet het gegeven dat verzoeker een relatief lange periode zonder problemen in zijn huis kon blijven wonen afbreuk aan de actualiteit van zijn voorgehouden vrees, dan wel risico. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat verzoeker thans door de bende gezocht zou worden.

2.4.2.7. Gelet op voorgaande vaststellingen zijn de door verzoeker aangehaalde problemen met de bendes 18 en MS-13 niet zwaarwichtig genoeg en evenmin actueel om een beroep op internationale bescherming te rechtvaardigen. De twee door verzoeker voorgelegde foto's van het hek dat hij ter bescherming aan zijn huis aanbracht, kunnen voorgaande vaststellingen niet doen wijzigen. Hoewel niet betwist wordt dat verzoeker zijn huis met een raster beveiligde, kunnen deze eenvoudige, ongedateerde foto's niet aantonen dat verzoeker problemen had met de Barrio 18, dan wel de bende MS-13, laat staan dat deze bendes hem nog zouden viseren in geval van terugkeer naar El Salvador. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2.8. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

2.4.3.1. Verzoeker voert aan dat, *"aangezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes en de overheid, de niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, het impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen er [moet] worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en van artikel 15, c) van de kwalificatierichtlijn"*.

2.4.3.2. Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof uitdrukkelijk: *"De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *"Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen"*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *"Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot*

toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest *Elgafaji*, reeds aangehaald, punt 43)". Het Hof besluit: "Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld".

2.4.3.3. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd "dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in Salvador na 2015 sterk evolueerde (zie stukken 5 en 6)", dat "daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen", dat "zij ook de directe strijd [hebben] aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land", dat "de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen de bendes onderling en nissen de bendes en de overheid", dat "de bendes in Salvador een zekere organisaties [hebben], er wordt geschat dat er 60.000 leden zijn, toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren", dat "het niveau van het geweld op het niveau of hoger [is] dan het niveau van geweld in conflict-zones", dat "het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen [heeft] op het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking)", dat "de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict [heeft] gekwalificeerd (stuk 7)", dat "er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd", kan de Raad aannemen dat de criminaliteit in El Salvador bijzonder ernstig is, zoals ook blijkt uit de geconsulteerde bronnen in de COI Focus "Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019. Uit deze informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten ("Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019, p. 6). De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes ("Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019, p. 6-7). De bendes en autoriteiten viseren hierbij burgers met een duidelijk profiel ("Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019, p. 11-19) waaronder: burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten; informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen; familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes; burgers die bendes verlaten of verraden hebben; LGBTI-personen; burgers met bepaalde beroepen; (ex-)politieagenten en (ex-)militairen; burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten; inboorlingen.

2.4.3.4. In die zin beschrijft het rapport "An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador" van september 2018, opgesteld door het "Refugee Law Initiative" van de universiteit van Londen, het geweld door de bendes als "highly targeted and individualized". Ook UNHCR stelde vast "that most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" ("Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016, p. 44-45). De verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen dienen met verhoogde aandacht te worden onderzocht. De Raad kan enkel vaststellen dat niettemin de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Er kan bijgevolg uit de informatie bij het administratief dossier en het verzoekschrift ("*Human Rights Watch. Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse van februari 2020*"; "*McNamara, P. J., "Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State en Asylum Claims", Refugee Surrey Quarterly, 2017, n° 36, pp. 1-24*"; "*Nations Unie, Assemblée Générale, Conseil des droits de l'homme, 38ème session, Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droisis de l'homme des personnes dépalcées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador, 23 april 2018*"; "*La Vanguardia, La Fiera Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares, 29 april 2019*"; en "*GIWPS, Applebaum A. Mawby B., Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador, November 2018*") niet worden afgeleid dat thans in El Salvador een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.4. In de mate dat verzoeker nog aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoet aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.4.5. De Raad merkt nog op dat verzoeker de schending van artikel 15 van het EVRM aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikel is geschonden.

2.4.6. Er wordt geen grond middel aangevoerd.

2.4.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.4.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng augustus tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK